Nhật tụng kālāma – Kinh tạng trích diễm

Kinh Ba sai biệt – 08/12/2024

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Bài kinh sáng nay đọc qua thì đơn giản nhưng nó mở ra cho chúng ta rất nhiều vấn đề quan trọng. Nhứt là những người Phật tử sơ cơ cứ nghĩ rằng về các cảnh trời là điều đáng mừng. Cái đó đúng, không sai, nhưng đúng thế nào, sai thế nào? Khi mình nghĩ đó là chỗ "tốt nhất" để về là chỗ không chính xác. Bởi vì theo trong bài kinh khác, thậm chí trong suy luận chúng ta đã thấy rồi, muốn chắc ăn dựa lời Phật thì trong bài kinh khác, cũng trong bộ kālāma này có trích dẫn, xuất xứ, có Pali gốc đàng hoàng, có cho chúng ta biết: Lần đó đức Phật dạy chư tăng tỳ kheo là khi có vị trời nào đó sắp từ trần ở cõi trời thì những vị thiên tử bạn bè nhắc thế này, tiễn biệt thế này.

Trên đó làm sao người ta biết mình sắp chết? có những dấu hiệu: Hào quang mờ đi, bông hoa trên người héo đi, trên người như có mồ hôi. Bình thường thì như hình sương bóng khói làm gì có, lúc đó họ cảm giác vậy đó, nó nặng nề, bất tịnh như người ta chảy mồ hôi.

Những người bạn biết Phật pháp chúc thế này: Mong bạn về cõi lành, giữ lại những điều tốt đẹp mình đã có.

Lúc đó một vị tỳ kheo nghe được hỏi đức Phật: Bạch Thế Tôn, các vị này ở cõi trời rồi mà còn chúc nhau về cõi lành, là về đâu? Có phải quay trở lại cõi trời hay không? Thế nào là câu hãy giữ lại những điều tốt đẹp mình đã có?

Đức Phật trả lời, khi chư Thiên chúc vậy ý họ là:

- Về cõi lành = Về cõi người, họ nhắm tới cõi người.
- Giữ lại điều tốt đẹp đã có = tu được bao nhiêu thì ráng tu đừng bỏ dở giữa chừng.

Mới vừa rồi chúng ta học bài kinh, khi mang thân nhân loại có rất nhiều điều kiện tu học mà không trau dồi tới nơi tới chốn thì khi về trời không còn cơ hội nữa. Nó khủng khiếp là khi có phước lành đủ về trời, tắt thở sanh thiên về trên đó cảm giác như người vừa thức giấc, chung quanh thơm ngát, mát lạnh, có những âm thanh du dương, thánh thót vang lên quanh mình, cung vàng điện ngọc, vô số tiên đồng ngọc nữ cực đẹp. Họ chính là những người có phước ít hơn mình, có mặt quanh mình, chầu hầu, chào đón mình. Từ lúc xuất hiện đến lúc chết trên đó là hàng triệu năm, những cõi Dục Thiên lâu là tới hàng tỷ năm, suốt thời gian đó chỉ đi mây về gió, muốn ăn, thấy, nghe gì đều được như ý, vàng bạc, quý kim không thiếu, những vị đa tình lãng mạn về trên đó tiên nam tiên nữ đúng là "đẹp như tiên". Mỗi người có những niềm đam mê rất riêng, trên cõi trời những niềm đam mê đó được thỏa mãn rốt ráo, triệt để. Suốt chừng đó thời gian đó đừng mong chuyện tu hành.

Mình ở đây, một tháng kiếm 10.000 đô la mỗi tháng là thấy Tam Bảo, chùa miếu nhạt nhòa. Đương nhiên không phải ai cũng định mức 10.000 nhưng đa phần, tháng 10.000 hỏi tu là tu cái gì. Tháng 10.000 kêu đi Ấn Độ hành hương, đi Miến Điện ngồi thiền đi cái gì/ một tháng đi thất thu 10.000 có dám đi không? Nói gì trên cõi trời, nó sướng như thế.

Trải qua thời gian dài đăng đẳng không tu hành chỉ có hưởng, đến ngày kia khi thấy dấu hiệu sắp chết mới hoảng hồn, biết chắc đường đi xuống là bảo đảm, còn đường đi lên hoặc trở lại cảnh giới này là làm gì có. Lúc đó mới thấy thấm thía, nhưng muộn màng rồi.

Đọc thoáng không thấy gì ghê. Đọc kỹ thấy ghê thiệt. Có nghĩa là: Đừng mong về cõi trời. Mong rằng cho đến bao giờ chứng thánh thì con chỉ có mặt ở chỗ nào có điều kiện tu học, có minh sư thiện hữu, điều kiện vật chất, điều kiện tâm lý của bản thân để tiếp tục tu học. Đó là cái nguyện thông minh nhất.

Nói theo kinh thì phải nói, chuyện các vị không đồng ý là tùy hỷ. Đối với riêng tôi - Hạnh phúc nhất kiếp người là ở được chỗ mát mẻ, sạch sẽ, an toàn (vật chất), mở mắt ra là minh sư thiện hữu (tinh thần). Đối với tôi đó là hạnh phúc nhất. Chung quanh mình rất nhiều minh sư thiện hữu - Cần là có chỗ để lắng nghe, trao đổi, tham khảo, học hỏi. Tại sao chỗ đó tôi mơ? Vì mình có sống tỷ năm mình chết cũng chắc ăn. Thiếu minh sư thiện hữu khủng khiếp lắm. Lúc cận tử nó mịt mù.

Người không tin thì nghĩ chết rồi là hết, thì thôi, không nói gì hết. Nếu lúc cận tử mình cũng hiên ngang vậy thì không nói, đằng này lúc đó mình nghĩ lại mình hoang mang không biết có kiếp sau mới mệt.

Bài kinh này dắt tới bài kinh khác là vậy đó. Quay trở lại bài kinh hôm nay.

Đức Phật dạy: Nhân - Thiên Dục giới = những cảnh giới liên hệ vật chất. Gồm có 2 tầng: Nhân & Thiên.

- Thiên = Các cõi Dục thiên, ở đó họ đẹp, sướng, có điều kiện hưởng thụ ngũ dục (thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng) những thứ toàn hảo, tuyệt hảo.
- Nhân gian gồm có gì? Trong kinh nói gồm có các hành tinh. Bây giờ khoa học mình chỉ quẩn quanh trái đất, mình đi xa thật là xa nhưng là xa trong khả năng của mình. Mình mới tới đầu ngõ thấy bà tám bán bánh tầm, bà ba bán cơm tấm là mình thấy xa, dữ dội lắm rồi. Còn vô số những ngõ, khu phố, thành phố, khu vực châu lục khác mình hoàn toàn không biết gì hết. Mình chỉ biết đây ra ngõ có bà Ba bán bánh tầm, bà sáu bán cơm tấm thôi.

Một thế giới có 1 mặt trăng 1 mặt trời, trong gồm đó có 4 nhân gian, 27 cõi trời Phạm Thiên & Dục thiên, gom lại là 1 thế giới. 1000 thế giới vậy là 1 Tiểu thiên, 1000 tiểu thiên = 1 trung thiên; 1000 trung thiên = 1 đại thiên. 10.000 đại thiên là một Phật sát – sát là tiếng Phạn (Kṣetra) không phải tiếng Hán (Buddhakhetta) – khu vực hoằng pháp của một đức Phật, khi đức Phật ra đời là một Phật sát, còn khi đức Phật không ra đời thì tối thui. Như một trái lựu nhiều hạt lựu, mình chỉ quẩn quanh một hạt lựu thôi. Trong trái lựu mình có 4 hành tinh có con người ở, hành tinh mình ở là Nam Thiệm Bộ Châu; 3 cái còn lại là Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Xa Châu, Bắc Cưu Lưu Châu, châu sướng nhất, gần giống chư thiên nhất là Bắc Cưu Lưu Châu, Đức Phật chọn Bắc Cưu Lưu Châu để so sánh với chư thiên.

Ngài dạy: Sanh về cõi trời hoặc Bắc Cưu Lưu Châu sướng thiệt nhưng có nhiều cái họ không bì được với cõi của mình – Nam Thiệm Bộ Châu. Chỗ nào? Trên đó khó sống đời chánh niệm, không thể có đời sống Phạm hạnh như chư Phật dạy. Vì sao?

Chánh niệm dựa vào cái gì? Chánh niệm khó ở chỗ là nếu không phải là Thánh thì anh dựa vào cái gì chánh niệm? Đừng đụng tới Thánh, thánh là một cõi tâm linh, đừng đụng tới thánh, mình

nói phàm. Được chứ không phải không? Anh dựa vào cảm xúc, tâm trạng - khó lắm vì nó vô hình. Khi mình mang thân nhân loại nhất là Nam Thiệm Bộ Châu nó có đắng, có ngọt, nó ngọt lâu lâu nó đắng mình nhớ mình tu, hình hài mình lúc khỏe lúc bệnh mình nhớ mình tu, sinh hoạt thường nhật mình có ăn uống, nói cười, đi đứng nằm ngồi, sờ chạm té trượt,... có đủ thứ hết, thông qua những cái đó mình tu tập chánh niệm nó dễ. Còn thứ hình sương bóng khói nhẹ tênh xuyên tường xuyên núi, chân không chạm đất, tay không chạm vách, chạm tường chỉ là làn khói, thì dựa vào đâu mà tu chánh niệm? Chỉ còn quan sát cảm xúc và tâm trạng, mà trên đó sướng như tiên, chánh niệm chỗ nào? Khó lắm.

Giống như mình thấy đời sống thường nhật của mình, có những hoàn cảnh mà tâm trạng này dễ có hơn tâm trạng kia, thí dụ mình muốn làm thơ, vẽ tranh, viết nhạc, có ý tưởng phát minh khoa học... mà ở mái tôn, trưa nóng chảy mỡ, con đường trước thềm nhà 2m là xe ba bánh, xích lô chạy ầm ầm, người lớn ăn nhậu, vợ chồng đánh chửi nhau, cống rãnh đống rác... hỏi bao nhiêu cảm hứng âm nhạc, hội họa, khoa học, tâm linh, triết học,... làm sao ra? Khó lắm luôn. Hoặc chỗ tối ngày rượu nồng thịt béo, tài tử giai nhân, âm nhạc xập xình thơm phức mát lạnh, ăn chơi trác táng thì sao nó ra cảm giác tâm linh nhẹ nhàng, thanh thoát được? Sướng quá không được, khổ quá không được. Nó phải có này có kia. Thí dụ - Túp lều tranh ở nông thôn, có nắng sớm mây chiều, có trăng khuya, có tiếng gà gáy, thạch sùng, tàu chạy ngoài sông, có bữa ăn rau luộc, bữa ăn bầu nấu canh, khổ qua xào, bữa thiếu bữa đủ tu mới được. Chứ 2 bối cảnh vừa nói, tu là tu cái gì.

Cho nên, Đức Phật mới dạy, so với nhân thiên các cõi, cõi mình nè mới có chư Phật ra đời, có minh sư thiện hữu, về đời sống thường nhật đắng có ngọt, có chát có bùi,... đủ hết, mới tu được.

Bài kinh này nói gì? **Đừng ham về chỗ sướng mà cầu về chỗ có điều kiện tu hành.**

Chúng sanh trong đời có 4 hạng:

1. Sống quả lành tạo toàn nhân xấu: Sanh ra giàu, đẹp, sướng,... suốt đời nghĩ bậy, nói bậy, làm bậy. Chư thiên 99,9% lọt vô hạng 1 này.
2. Sống trong quả xấu tạo nhân lành : Bệnh hoài, xấu, nghèo, dốt, ở chỗ không ra gì nhưng lòng hướng thiện, hướng thượng, biết quan tâm đời sống tinh thần, biết chánh niệm, từ tâm, trí tuệ.
3. Sống trong quả lành tạo nhân lành: có tiền, có học thức, sức khỏe, có nhan sắc, biết kiến tạo không gian riêng tư tại gia tiếp tục nghiên cứu kinh điển, trầm tư, gậm nhấm, tiêu hóa lời Phật. Hạng này hiếm lắm.
4. Sống trong quả xấu tạo nhân xấu.

Vô lượng vũ trụ không nằm ngoài 4 trường hợp này.

Về Việt Nam tôi có thấy. Người ta mời tôi tới một số đạo tràng tư gia. Bước vô đạo tràng sợ mình làm dơ chỗ người ta, thơm ngát mát lạnh, cái gì tốt nhất bèn đầu tư cho cơ ngơi, đạo tràng, sang, đẹp nhưng tôi giật mình là gia chủ có biết giáo lý không? Hay là chạy theo thầy do tác động mạng xã hội, do nghe đồn?

Trong kinh nói chúng ta có nhiều cách tìm đến thầy bạn, đa phần là tin đồn mà tìm tới, do cảm nhận chủ quan mà tìm tới. Bản thân giáo lý không nhiều nên theo ai bằng chủ quan. Bản thân giáo lý không học mới chết. Vì sao? Vì tự thân không có nhu cầu. Không có nhu cầu thì bèn

không học, khi không học thì có mở 800 đạo tràng thì một - tự tu: pha bình trà đắt tiền, mở nhạc Zen, ba bữa nản, vì thấy rỗng tuếch, bắt đầu đi rước thầy bạn về. Mình dốt lựa thầy bạn theo chuẩn chủ quan của mình thôi. Nhiều khi sống trong quả lành nhưng điều kiện tạo nhân lành khó lắm. Trong khi bản thân mình đẹp, giàu, khỏe, mình không ngán ai hết, tưởng sao mình không có giáo lý, văn tư tu mình thiếu, rước thầy bà về truyền cho thứ tào lao, một lúc tỉnh lại thấy trớt quớt.

Tôi tới mấy chỗ tôi chạnh lòng nhiều hơn là thích. Sợ lắm. Sợ luân hồi quay trở lại nếu may mắn có điều kiện vậy chết rồi đi về đâu? Cái đầu thì rỗng, giáo lý không có, Thiền cái gì? Tụng kinh là tụng cái gì? Tụng có hiểu không? Khổ vậy đó, giáo lý không có. Không có toán lý hóa thì ok mình đói ăn khát uống cũng được nhưng không có toán lý hóa rất nhiều chuyện trong đời sống mình bó tay. Một tên có trung học, mai mốt nghe độc tố tự nhiên hình dung là cái gì. Còn một người không biết chữ, nghe độc tố không biết là cái gì. Nếu mình có kiến thức của y tá, dược sĩ, bác sĩ, nha sĩ,... nghe độc tố, dưỡng tố, ăn kiêng, phòng bệnh chữa bệnh mình hiểu cái khác vì mình nằm trong đám "sĩ" mà. Đằng này mình mù tịt mình không biết gì hết. Y chang vậy đó. Mù tịt, đi vào đạo thì nghe chánh niệm mỗi cha giảng một cách.

Nó khổ là : Thời này, người dốt không dám nhận mình dốt, chưa kể vì danh vì lợi đâu dám nhận mình dốt. Khi mình dốt mình đâu sợ tội khi nói bậy. Mình đi rao giảng những điều tào lao mình đâu có ngại. Không có lòng nghĩ tới đại cuộc, không nghĩ những câu nói vô thưởng vô phạt thiếu trách nhiệm của mình để lại một đống chất nổ cho nhân loại sau này mình đâu có biết, mình chỉ biết những chuyện trước mắt thôi.

Nãy giờ có những con mọt sách chắc khó chịu tôi nói gì không, không nói kinh. Vì nó là cái nền.

Trong kinh này nói rất rõ. Atthakatha nói không nhiều, nhưng trong Tika. Học đạo mà không có công cụ, không có vốn liếng, khó lắm. Như kinh này nè. Hạng liếc vô thấy hiểu rồi thì tôi lạy. Hạng cẩn trọng không có điều kiện đi vào Chú giải, Phụ sớ thì chỉ có chết. Chú giải bài kinh này nói sơ sơ. Chánh Kinh nói ở Bắc Cưu Lưu Châu và Chư thiên không có điều kiện sống Phạm hạnh, chỉ nói đơn giản là là Chư Phật Độc Giác, Toàn Giác không ra đời ở đó không ai làm mẫu mà theo. Trong Tika nói nhiều về Bắc Cưu Lưu Châu.

Bắc Cưu Lưu châu là hành tinh, tuổi thọ tối thiểu 1.000 - tối đa 1 Tăng kỳ, không có khái niệm vợ chồng, cha mẹ, con cái, trong Pali gọi là amamā, apariggahā: Không nắm níu, Không có ý niệm sở hữu. Không có khái niệm vợ chồng, con cái của tôi,... ở đó không có khe sâu vực thẳm, gai góc như hành tinh mình, ở đó toàn là những ngọn đồi thấp phủ đầy cỏ xanh, khí hậu tuyệt hảo, người dân phiêu dạt khắp nơi như những bầy nai, thích ăn gì tới cội cây Như Ý, muốn ăn chua chua tới thò tay hái xuống, muốn ăn cái ngọt ngọt tới thò tay hái. Áo quần mình muốn mặc màu gì màu tím hoa cà, tím hoa sim, xanh nõn chuối, vàng chanh, mỡ gà,... y chang vậy. Trên đường mình đi tung tăng hoa bướm, gặp đứa mình thích bèn đưa nó vào bụi, tàng cây tự động rũ xuống trong ít lâu rồi hai đứa chia tay như chưa hề quen biết. Ít lâu sau người nữ có mang, không hề đau đớn, cứ như ăn no vậy. Đúng ngày đúng tháng, tìm một chỗ nào đó, bài tiết – không phải sinh sản, chỉ bài tiết. Nó sướng như vậy. Bên đó không có khái niệm vượt cạn. Đứa bé ra nằm đó, bà mẹ sau khi bài tiết xong bỏ đi không có tình lân mẫn, mẫu tử gì hết, đứa bé nằm đó mắt tròn như viên bi ngó lên trời xanh với niềm hy vọng vào một tương lai tươi sáng, lát sau có khách đi đường thấy đứa bé nằm thì họ biết, bất cứ ai, thấy là đưa ngón tay cho nó bú, nó bú no nhắm mắt

ngủ, đúng thời gian biết đi biết chạy hòa mình trong xã hội đó. Sống tối thiểu 1000 tuổi. Tới lúc chết, tự động kiếm chỗ nào mệt mệt nằm đi luôn. Người đó chết rồi không đọa, chỉ sanh thiêtn. Họ chết sanh thiên. Nó kẹt là họ không chắc quay lại. Sanh thiên mới mệt, về trời rồi khả năng đọa là 200%. Nếu quay lại Bắc Cưu Lưu Châu họ không đọa. Ở Bắc Cưu Lưu Châu họ có giới tự nhiên, có lòng thương người, thương chung chung, không có lòng tham, không có khái niệm sở hữu: đây là nhà tôi, đây là chồng vợ cha mẹ,... Không. Họ cứ tung tăng. Cái đó mới là vùng vô sản chuyên chính bậc thầy, làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu, không có bè phái, giai cấp, đấu tranh. Nhà nhà, người người đều hưởng quyền lợi giống hệt nhau. Cái gì mà tôi cần thì tôi và anh đều có khả năng có được giống nhau. Tôi chỉ lừa anh khi cái anh có tôi kiếm không được hoặc hai người mình có thiên hạ không có tôi mới lừa, còn người người nhà nhà có thì không ai lừa. Có ai lừa người khác lấy nắm cỏ khô không? có xã hội nào lừa nhau lấy nắm cát không? Không có. Bước ra đường là có rồi, nó không giá trị gì thì lừa nhau làm cái gì.

Nó sâu chỗ này: **Khi ta không coi trọng cái gì thì không vì nó mà nặng lòng, càng không vì nó làm điều bậy bạ. Thứ hai, Khi bỏ bớt khái niệm tư hữu dễ dàng đan xen hòa quyện vào nhau thành khối thống nhất, tổng hợp.** Lúc đó mới đúng là thế giới đại đồng, tịnh độ nhân gian.

Tất cả những cái đó chỉ có được trong tinh thần Chánh pháp. Đừng hòng đem cái đầu phàm phu sinh lầy qua đó. Bởi vì ai cũng tư hữu, nghĩ phần mình thì làm gì cũng kín đáo hình thành giai cấp, bè đảng, dối trá, gian tham, lật lọng, lừa thầy, phản bạn, ... không thể khá được. Tất cả phải buông hết, muốn người ta buông không phải làm người ta nghèo, đẩy xuống thấp như nhau mà nâng người ta bằng nhau. Đại đồng đó mới xài được. Do cái phước nào đó ở đó họ không có nhu cầu sở hữu.

Trên chư thiên có những lợi thế chư thiên mà loại người không có.

Bắc Cưu Lưu Châu là:

- Amamā – Apariggaha - Không cho rằng đây là của tôi của ta
- Niyatāyuka - Tuổi thọ cố định, không có chuyện sanh ly tử biệt, lâu lâu hết hồn sợ chết, vì đứa nào cũng bằng nhau. Cõi mình hơi ghê là ra đường bất cẩn xe cán, tối xỏ chân vô dép không cẩn thận rắn nó đớp. Nói chung thọ mệnh mình không chắc nên phập phồng hoài, bên đó là chắc cú đẻ ra sống chừng đó chứ không ít hơn được.
- Visesaguṇā - đẻ ra là nhân nghĩa lễ trí tín, nam hào kiệt nữ anh thư, không có lừa thầy phản bạn,.. Có hạnh lành căn bản.

Chư thiên có lợi thế:

- Dibbena āyunā: Sống lâu, cõi Tứ thiên vương tối thiểu 9 triệu năm nhân loại. Dục thiên tối đa 9,5 tỷ. Phạm thiên tính bằng đại kiếp, thí dụ: 1/3 đại kiếp, 2 tiểu kiếp,... Dục thiên – mấy ông hưởng dục là còn tâm sân. Hễ có tâm sân thì không sống lâu, tuổi thọ không thể sanh ngang nhật nguyệ được. Tâm sân đi cùng hưởng thụ vật chất: tình cảm nam nữ, ăn uống, nghiện ngập, ... Ở đâu có thiết tha hưởng Dục ở đó có sân hận, có bất mãn, có sợ hãi,...Ở đó không có hưởng Dục không có sợ hãi, ghen tuông, bất mãn,... Khi không có 2 cái này tuổi thọ sánh ngang Nhật nguyệt. Chư thiên hưởng dục, càng lên cao hưởng dục

càng ít, tuổi thọ càng nhiều. Lìa Dục thiên về Phạm thiên, sống bằng thiền lạc, sống với hít thở mỉm cười thì sống lâu.

- Dibbena vaṇṇena : Đẹp- Đẹp của chư thiên là đẹp như ý: cái dung sắc, hào quang của họ có thể chuyển đổi như họ muốn. Cái đẹp của họ được xem là chuẩn mực. Có bữa đức Phật sắp Niết Bàn, chư tăng đang ngồi đông lắm, có xe ngựa toàn bạch mã, mấy ông hoàng công chúa, hoàng tử mặc đồ trắng, dây cương,... màu trắng hết, trang phục họ đặc biệt lắm. Đức Phật dạy, nếu ai trong số các ngươi tại đây chưa thấy tận mắt chư thiên Đao Lợi thì có thể nhìn mấy người này là hình dung được. Mình nghe trong câu đó mình thấy như không có Phật pháp, Ngài muốn cho mấy vị phàm tăng thấy. Cái đẹp trên chư Thiên nó đẹp như vậy, trên đó Đẹp không thiếu không thừa. Độ dài, độ ngắn tới đó là ngưng, màu chuẩn mực không quá này không quá kia, nhìn vào không biết chê chỗ nào. Người đẹp nhờ lụa mà. Nói về con người thì mắt tai mũi lưỡi, ánh mắt nụ cười... không thiếu không thừa. Hình mẫu chuẩn mực của vũ trụ.
- Dibbena sukhena - Thiên lạc : Trên đó cả đời không hề có một giây bị nhăn mày nhíu mặt, không bị tí đau đớn về thiên nhiên, cơ thể, nội tạng, ngoài da,... Thơm ngát, mát lạnh suốt thời gian tuổi thọ. Hạnh phúc của họ không bì được.

Điểm đặc biệt Bắc Cưu Lưu Châu:

- Không sở hữu
- Tuổi thọ cố định
- Có hạnh lành căn bản

Điểm đặc biệt của Chư Thiên:

- Tuổi thọ - sống lâu như nhật nguyệt
- Đẹp như ý – nhan sắc không gì bì
- Thiên lạc

Điểm đặc biệt Cõi người:

- Sūrā: can đảm lắm luôn, khi làm ác dám ôm bom tự sát, dám cặp nách mã tấu lao vào rừng người xả như chém chuối, lúc hành thiện dám banh da xẻ ruột, móc mắt hiến tặng không hề nháy mắt. Chỉ châu mình mới lì, mới chì như vậy. Mấy cảnh giới khác làm gì có cảnh vừa gặp Phật dám hi sinh thân mạng. Bình thường nhát nhưng đúng chuyện lành - phải cầu nguyện đúng chuyện lành chứ chuyện trời ơi can đảm là bậy lắm, không liều ngu: bungee, nhảy dù, trượt tuyết vùng nguy hiểm ngàn trượng là xài không được. Đối với tôi anh hùng là vì giúp người mà bất chấp, vì hành thiện, tu tâm tu thân mà bất chấp sống chết.
- Satimanto : Chánh niệm - trong hình hài bản thân, điều kiện sinh học, điều kiện xã hội, điều kiện thiên nhiên, điều kiện sinh hoạt thường nhật,... nếu muốn tu chánh niệm ở cõi mình rất dễ. Mấy cõi kia là trớt quớt.
- Brahmacariyavāso : Đời sống thanh tu khiết bạch, đời sống Phạm hạnh. Mấy cõi kia khó lắm, sướng quá. Cõi mình có sướng có ngọt, có khen có chê, có nhục có vinh, có thăng có trầm, có này có kia. Cho nên, cõi mình chư đại thánh như đức Phật Toàn Giác, Độc Giác, các đạo sĩ chứng thiền coi là đất lành để họ chọn lấy ra đời, hoằng pháp độ sinh, hoàn tất đạo nghiệp bản thân. Mấy cảnh giới kia là trớt quớt. Nó để resort, vacation không ai đi

> nghiên cứu khoa học vô mấy spa, resort, khó lắm. Phải trở về chỗ nửa này nửa kia, chút thiên nhiên, nước suối, rau rừng,... nắng gió, sương khuya,... chứ sướng quá hoặc khổ quá khó lắm. Chỗ bụi, rác, nắng, ồn, ... không làm được gì hết.

Chú giải nói thế này: Sướng tuyệt đối như cõi trời, Bắc Cưu Lưu châu tu không được; Khổ quá như địa ngục, các cõi đọa, cũng không tu được.

Thụy Sỹ nó đẹp, nó mát vậy mà mấy bữa đi tôi bộ trên núi gặp mấy con giun bò ngang đường nhựa giữa trưa tôi ngán. Mấy con này phải mát, ướt, mới ở được. Nghĩ sao nó bỏ đất di chuyển vùng khác, cách đó có mấy mét thôi, nóng như vậy đó. Được sống Thụy Sỹ, với tôi là cõi trời nhỏ ở trái đất này, về nhiều mặt, chỉ cần mang thân con giun, con sên là thấy thua rồi, nói gì giun, sên chỗ khác. Có lần tôi ở bên Đức chỗ tịnh thất đó có sửa chữa, thợ hồ tới họ trộn vữa, buổi chiều xong việc họ rửa họ đổ nước xi măng xuống, trẫm nhìn khiếp đảm sợ hãi tóc lông dựng ngược, nước đổ một cái từ lòng đất phốc lên mấy con giun xúc giác nó nhạy, nước rửa đổ xuống nó nóng, nó nhảy vọt lên.

Tôi muốn nói gì? Một chút đau khổ đừng hòng tu. Tôi sợ nhứt nóng, ồn, bụi, rác. Nói cái khác người ta nói mình giả dối chứ Sướng cũng đáng sợ lắm, tôi sợ cung vàng điện ngọc, kẻ hầu người hạ, ăn uống tuân theo nguyên tắc này nguyên tắc kia, thưa bẩm, mâm vàng chén ngọc,... nghe có người ham chứ tui lạy. Có bao nhiêu tiền, chuyển nhà băng cho tui. Tui sống kiểu ngồi nước lụt, bắt chân chữ ngũ chữ bát tôi thích, chứ vàng son chói lọi nhức đầu lắm, đừng hòng tu hành, nội bận tâm ba cái ruồi bu khỏi tu, sao có brahmacariyavāsa. Khi mình bận tâm quá nhiều cái này không thể bận tâm cái khác.

Ai từng làm dâu nhà giàu, đặc biệt dâu Huế, chỉ thay nước 18 bàn thờ, lau bụi trên 42 cột gỗ lim, dâng nước mẹ chồng, một là dâu trưởng hai là dâu út. Cho mày chết. Nó đau chỗ là mang thân người mà Phật pháp hay vô cùng, mình mang thân người mà mình biết hoặc không biết Phật pháp, hoặc biết cho vui, đi làm dâu xứ lạ mang cả cuộc đời hầu người ta không. Làm sao đời khá nổi.

Tôi phải nói cho các vị ớn. Tại sao cõi Nam Thiệm Bộ Châu tu được? Cõi Nam Thiệm Bộ Châu tu được vì có cái này cái kia. Khi quan tâm quá nhiều cái này thì không để ý chuyện khác được.

Tu không mong tái sinh nhưng nguyện chưa chứng thánh thì cho con quay lại chỗ nào có điều kiện tu học. Trong điều kiện nó có: Xã hội, vùng miền, nhà cửa, gia đình, thầy bạn, bố mẹ anh chị sẵn sàng tùy hỷ mình thỉnh thoảng vắng mặt 1-2 tuần thiền định, tu học chỗ nào đó. Chứ còn thương nhau bằng xiết nhau, mệt lắm.

Tôi biết, tương lai của mình mình hoàn toàn bói được thông qua kiểu sống hiện tại của mình. Họ hẹn tới gặp mình, mà họ biết họ không có thời gian, mà họ phải hẹn để họ muốn mình ngồi chờ trong thời gian đó để không gặp ai được chờ họ tới. Họ làm đủ cách để ngăn sông cấm chợ tui. Họ không biết họ đang gieo nghiệp. Đời sau sanh ra cũng có người thương mình mà họ giam nhốt mình. Họ không biết đó là cái ác. Tôi biết nhiều chuyện động trời. Cô A, cô B, cô C, cô F không thích nhau. Cô A biết cô B mang đồ tới cúng dường, cô canh gần tới giờ cô mua làm mấy ly bánh lọt ép mấy sư ăn, ăn xong, bà kia mang vô thì bụng ngang rồi, ăn cái gì. Nó phá nhau mà nó phá vậy đó. Chùa đó. Đạo tràng thanh tịnh đó. Muôn kiếp nên duyên. Những cái này cộng lại đời sau sanh ra nó đưa mình vào những cảnh lạ lắm. Người ta thương mình mà mình thở không

nổi. Ở Châu Âu có những lâu đài nằm giữa hồ nước, đẹp lắm, có chỗ bán vé có chỗ không. Biết lịch sử kinh hoàng lắm: Có những vị bá tước, rước nàng về an trú trong đó, cho 300 thằng lính canh, lâu đài giữa nước không, xung quanh tường bọc, chồng cưng mâm vàng chén ngọc. Hồi xưa làm gì có wif, internet. Giữa hồ. Sáng chiều vén màn nhìn hồ nước. Chim đa đa thôi – má ơi đừng gả con xa. Biết làm gì bây giờ. Chồng thương, chồng ghen.

Có những hoàn cảnh làm dâu giàu không có điều kiện biết Phật pháp, không còn điều kiện đi chùa, học đạo. Vì đâu ra? Vì tánh tình của anh thích nhốt người ta, thương người ta nhốt bằng tình, thì anh phải vô đây làm dâu: Gia đình chồng thương anh, nó nhốt anh bằng cái tình của nó như ngày xưa anh từng nhốt chúng sanh khác vậy.

Đời sống phạm hạnh không dễ có đâu. Quý vị phải có vô số điều kiện: Tâm thành, Sắt son, thiết tha, cơ thể sinh học phải khỏe mạnh, bệnh lè sao tu, bước ra ngoài rờ quanh có minh sư thiện hữu,... tất cả cái này cộng lại mình mới khá được. Chỉ cần tài chánh có vấn đề, giật gấu vá vai, làm sáng ăn trưa, thì tu cái gì? Sức khỏe có vấn đề, đầu óc có vấn đề, nhớ chậm, hiểu chậm quá, ...sao tu.

Ok. Bài kinh này tôi nói tới Tết chưa hết, đại khái vậy đó. Chúc các vị một ngày vui. /.